

novení, že za předměty potřeby nesmějí býti požadovány nebo přijaty ceny zřejmě přemrštěné. Zvýšení ceny masa nad maximální cenu není tudíž — pokud ze zjištění soudních lze odvoditi — účinkem nějakého pletichářského způsobu obchodování, nýbrž je přímým výsledkem případné přemrštěnosti cenového požadavku dodatele odsouzenova. Pří-
mému přesunování přemrštěného zisku výrobce na spotřebitele prostřed-
nictvím činnosti překupníka brání však — i pokud jde o posuzování
trestnosti překupníka nakupujícího za cenu nepřiměřenou a spokojují-
cího se mírným ziskem — zvláštní ustanovení §u 7 zákona o válečné
lichvě, před nímž ustupuje zde ustanovení §u 11 čis. 4 téhož zákona,
čelící povšechně proti zdražovacím účinkům nekalých rejdu při obcho-
dování předměty potřeby.

Čís. 1088.

Beztrestnost dle §u 18 tr. zák.

**Není potřeba, by vrchnost měla již určitou vědomost o vině pachate-
lově, stačí pouhé podezření pŕtahy odůvodněné.**

**Lhostejno, že pachatel nemohl včas nahraditi škodu pro překážky na
vůli jeho nezávislé.**

**Náležely-li věci, odňaté jedním zlodějským útokem, různým osobám,
nutno nahraditi škodu celkovou.**

(Rozh. ze dne 22. ledna 1923, Kr I 1148/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení
zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě
ze dne 23. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krá-
deže dle §§ 171, 173, 174 II. c), 176 II. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čis. 9 b) §u 281 tr. ř. stěžuje si
obžalovaný do toho, že mu nebyl přiznán trestnost vylučující důvod účin-
né lítosti ve smyslu §u 187 tr. zák. Jeho stížnost je však bezdůvodna,
nalézací soud posoudil věc úplně ve shodě se zákonem. Pokud jde o
krádež spáchanou v noci na 7. srpna 1920 v D. v Sasku na ujmu Vili-
balda G-a, zjišťuje rozsudek, že trestní oznámení pro krádež bylo u če-
skoslovenského četnictva učiněno již 8. srpna 1920, a že bylo při tom
podezření vysloveno proti obžalovanému, jenž nahradil škodu teprve
dne 9. srpna 1920. Nelze uznati správnou námitku stížnosti, že předpo-
klad soudu, že československé četnictvo zvědělo o zavinění obžalova-
ného již dne 8. srpna 1920, spočívá na všeobecném podezření četnictva
proti obžalovanému a že takové všeobecné podezření nestačí dle zákona,
by vyloučilo omluvní důvod §u 187 tr. zák. Dle četnické zprávy udal G.,
čině dne 8. srpna 1920 u četnictva v M. oznámení pro krádež, na něm
spáchanou, že pachatelem jejím jest asi obžalovaný, poněvadž byl v roz-
hodné době viděn v blízkosti domu, kde krádež se stala. Tento údaj stačí
však dle zákona úplně, by odůvodnil podezření úřadu proti obžalované-

mu a vyloučil použití §u 187 tr. zák. Předpis tento sluší vykládati ve spojení s doplňujícím jej předpisem §u 188 tr. zák. Dle prvního odstavce tohoto §u jest pachatel beztrestným, učinil-li poškozený vrchnosti oznámení o krádeži, na něm spáchané, aniž mohl byt' i jen ze vzdálených pŕtahů poukázati na pachatele, tento však škodu nahradil dříve, než vrchnost o jeho pachatelství nabyla vědomosti. Dle tohoto předpisu sluší proto za to míti, že ku vyloučení možnosti náhrady s účinkem §u 187 tr. zák. není třeba, by vrchnost měla již určitou vědomost o vině pachatelově, že naopak stačí pouhé, pŕtahy odůvodněné podezření. Tomu však je tak zde, kde poškozený označil za pachatele obžalovaného a podezření své odůvodnil poukazem na přítomnost obžalovaného v rozhodné době poblíž domu, poškozeným obývaného. Tvrzení stížnosti, že obžalovaný nahradil škodu již dne 8. srpna 1920, je v odporu se zjištěním soudu nalézacího. Beztrestnost dle §u 187 tr. zák. byla proto v tomto případě právem vyloučena. To se však stalo důvodně i ohledně krádeže spáchané ku škodě Karla L-a. Vycházíť ze zprávy četnictva ze dne 18. srpna 1920, že četnictvo, tedy vrchnost v §u 187 tr. zák. zmíněná, zabavila u obžalovaného část věcí L-ovi odcizených; ostatní pak část věcí nebyla poškozenému vrácena ani náhrada za ně poskytnuta ani ještě dne 24. srpna 1920, kdy svědek L. byl v záležitosti krádeže, na něm spáchané, u okresního soudu v H., tudíž vrchnosti, v §u 187 tr. zák. výslovně jmenovanou, vyslychán. S tímto stavem věcí, jež nalézací soud bere za prokázaný, je v rozporu tvrzení stížnosti, že obžalovaný část odcizených věcí nahradil ihned po činu a dříve, než vrchnosti o zavinění obžalovaného zvěděly, a nelze proto k němu přihlížeti. Tím je též odňata půda další námitce stížnosti, že obžalovaný nemohl zbývající věci proto vrátiti, že tenkrát byly hranice mezi Saskem a československou republikou přísně uzavřeny, nehledíc k tomu, že tato okolnost by byla pro použití §u 187 tr. zák. bez veškerého významu. Neboť účinná lítost je dle zákona opodstatněna jen tehdy, byla-li škoda pachatelem skutečně a včas úplně nahrazena. Nahodilosti jakéhokoli druhu, kterými je úmysl pachatelův, škodu nahraditi, zmařen, zabraňují tomu právě, by lítost se stala účinnou. Zůstává v takovém případě při dobré vůli, škodu nahraditi, avšak bez skutečné náhrady škody, která je dle zákona předpokladem beztrestnosti. Než beztrestnosti dle §u 187 tr. zák. vadí hlavně tento další důvod. Dle zjištění rozsudku a obsahu spisů odcizil obžalovaný všechny věci, náležející jak G-ovi, tak L-ovi, v uzamčeném obchodu G-ově jedním útokem, který vznikl z téhož podnětu a úmyslu a spadá místně i časově v jedno, takže dle všeobecných zásad trestního práva jde tu ve skutečnosti o jednu krádež a jeden čin trestný, spáchaný na G-ovi, z jehož držení (§ 171 tr. zák.) věci byly odcizeny, byť i věci náležely vlastnický osobám různým. V takovémto případě nelze krádež rozčleňovati ve více samostatných krádeží podle majitelů odcizených věcí a zkoumati otázku beztrestnosti v každém případě zvláště; krádež takovou dlužno naopak s právního hlediska považovati za čin jednotný a nedílný a je dle toho přípustno vysloviti beztrestnost dle §u 187 tr. zák. jen tenkrát, byla-li nahrazena úplně celková škoda. O tom, že tato celková škoda nebyla obžalovaným nahrazena v době zákonem požadované, nelze ani v nejmenším pochybovati.